

Balıkçı Barınağında

— sürgünadam · 29 Mart 2019

BALIKÇI BARINAĞINDA

Bu akşam ne sen varsın masamda,
Ne de hayalin duruyor karşımda.
Yüreğimde, küllenmeyen mazi defterimden
birkaç yaprak,
Eski bir balıkçı barınağında.

Nedense hep, veda ettiğin sayfayı açıyorum,
Kaskatı, ruhsuzca,buz gibi ellerinle
dokunuyorsun ellerime,
Ve bir kez olsun bakmadan gözlerime,
Yanmış, yıkılmış bir halde
bırakıyorsun beni, balıkçı barınağında.

“Erkekler ağlamaz” derler, ben ağlıyorum,
Senin gidişine değil ha,
yanılmışlığıma gözyaşlarım,
Hıçkırıklar düğümleirken boğazımda,
Martıların çığlıkları bastırıyor sesimi
balıkçı barınağında.

Akşamın kızıl karanlığı örterken kumsalı,
Yorgun balıkçıların,
elleri boş dönüşünü seyrediyorum.
Umutsuzca,
sensiz karanlığa açarken yelkenlerimi,
Umuda gülümsediklerini görüyorum
balıkçı barınağında.

Dalgalar hoyratça döverken sahili,
Benim gibi, terkedilmiş eski bir tekneye uzanıyorum.
Mehtabın hüznü yakamozlarıyla
fısıldaşıyorum derdimi,
Aşkı da, sevdayı da, bırakıp gidiyorum

balıkçı barınağında.

Pişman olur da birgün
dönersen geri,
Sakın gelme, beklemeyeceğim seni.
Yansa da İstanbul, yıkılsa da âlem,
Bulamayacaksın beni
O eski balıkçı barınağında.
2 Mart 2019 DÜZC